

Sygnatura akt X P 260/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 31 października 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Agnieszka Chlipała-Kozioł

Ławnicy K. O., A. P.

Protokolant Dominika Otmar

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2014 r. we Wrocławiu sprawy

z powództwa M. S.

przeciwko G. S.

o ustalenie istnienia stosunku pracy, wynagrodzenie za pracę, wynagrodzenie chorobowe
i wynagrodzenie za pozostawanie w gotowości do pracy

I. ustala, że powoda M. S. i pozwanego G. S. łączył w okresie od 5 listopada 2012 do 31.05.2014 r. stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony;

II. zasądza od pozwanego G. S. na rzecz powoda M. S. kwotę 12.219,12 zł brutto (dwanaście tysięcy dwieście dziewiętnaście złotych i 12/100) z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 759,39 zł zasądzonej z tytułu wynagrodzenia za pracę za październik 2013 r. od dnia 1 listopada 2013 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1929,12 zł zasądzonej z tytułu wynagrodzenia chorobowego za październik 2013 r. od dnia 1 listopada 2013 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 723,42 zł zasądzonej z tytułu wynagrodzenia chorobowego za listopad 2013 r. od dnia 30 listopada 2013 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 2491,78 zł zasądzonej z tytułu wynagrodzenia chorobowego za styczeń 2014 r. od dnia 1 lutego 2014 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 160,76 zł zasądzonej z tytułu wynagrodzenia chorobowego za luty 2014 r. od dnia 1 marca 2014 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 2661,44 zł zasądzonej z tytułu wynagrodzenia za pozostawanie w gotowości do pracy w kwietniu 2014 r. od dnia 11 maja 2014 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 3493,21 zł zasądzonej z tytułu wynagrodzenia za pozostawanie w gotowości do pracy w maju 2014 r. od dnia 11 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty,

III. umarza postępowanie w zakresie żądania kwoty 177,52 zł z ustawowymi odsetkami;

IV. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

V. nakazuje pozwanemu uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu kwotę 3129,61 zł tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 2714 zł tytułem nieuiszczonej przez powoda opłaty od pozwu i kwotę 415,61 zł tytułem zwrotu kosztów opinii biegłego;

VI. wyrokowi w punkcie II nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3493,21 zł brutto.

UZASADNIENIE

Powód M. S. w dniu 3.03.2014 r. (data prezentaty) wniósł powództwo przeciwko **pozwanemu G. S.** o ustalenie istnienia stosunku pracy między stronami na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony i zasądzenie od pozwanego kwoty 6.230, 94 zł z ustawowymi odsetkami liczoną od kwot:

- 2.697,43 zł od dnia 1 listopada 2013 r. do dnia zapłaty,

- 883,38 zł od dnia 30 listopada 2013 r. do dnia zapłaty,

- 2.489,52 zł od dnia 1 lutego 2014 r. do dnia zapłaty,

- 160,61 zł od dnia 1 marca 2014 r. do dnia zapłaty.

Ponadto zaś powód zażądał zasądzenia na jego rzecz od pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że jest zatrudniony u strony pozwanej od dnia 5 listopada 2012 r. W okresie od 5 listopada do 9 października 2013 r. wykonywał umówioną pracę, zaś w okresie od dnia 10 października 2013 r. był czasowo niezdolny do pracy na skutek choroby. Powód podniósł, że nie otrzymał wynagrodzenia zasadniczego ani wynagrodzenia chorobowego za okres od października 2013 r. Powód wskazał, że w styczniu 2014 r. otrzymał od pozwanego świadectwo pracy datowane na 8 listopada 2013 r., z którego wynika, że umowa o pracę uległa rozwiązaniu z dniem 8 listopada 2013 r. Powód zaprzeczył, iż ustalał z pozwanym termin rozwiązania umowy na dzień 8 listopada 2013 r. W ocenie powoda fakt doręczenia świadectwa pracy wobec braku oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę nie skutkuje ustaniem stosunku pracy tym samym między stronami trwa stosunek pracy na czas nieokreślony.

W odpowiedzi na pozew (k. 19 i nast.) pozwany G. S. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany wskazał, że powód M. S. był zatrudniony w jego przedsiębiorstwie w okresie od dnia 5 listopada 2012 r. do dnia 8 listopada 2013 r. Pozwany podkreślił, że ustalił z powodem iż umowa zostanie zawarta okres roku. Jednocześnie wskazał, iż od dnia 10 października 2013 r. powód przebywał na zwolnieniu lekarskim i dostarczył zwolnienie lekarskie obejmujące okres do dnia 8 listopada 2013 r. Pozwany podkreślił, iż powód w późniejszym okresie nie dostarczał żadnych zwolnień lekarskich. Jednocześnie pozwany przyznał, iż z opóźnieniem wystawił powodowi świadectwo pracy gdyż był przeświadczony o tym, że wydaje się je tylko na żądanie. Dodał, że w dniu 8.10.2013 r. powód wydał towar nieznanemu osobie, przez co pozwany poniósł szkodę w wysokości ponad 14.000 zł, w związku z czym od 10.10.2013 r. powód poszedł na zwolnienie lekarskie.

W piśmie procesowym z dnia 23.05.2014 r. (k. 38) sprostowanym w piśmie z 16.06.2014 r. (k. 66) **powód rozszerzył powództwo** w zakresie żądania wynagrodzenia o kwotę 2.675,70 zł brutto za okres od dnia 8 kwietnia 2014 r. do dnia 30 kwietnia 2013 r. wraz z ustawowymi odsetkami, których jednoznacznie nie sprecyzował.

W piśmie procesowym z dnia 16.06.2014 r. (k. 67) powód **ponownie rozszerzył** żądanie pozwu o wynagrodzenie w wysokości 3 490,00 zł za miesiąc maj 2014 r.

Na rozprawie w dniu 6.08.2014 r. powód **zmodyfikował żądanie pozwu** wskazując, że w związku z rozwiązaniem przez niego umowy z pozwanym bez wypowiedzenia, domaga się ustalenia, że umowa między stronami była zawarta na czas nieokreślony, a stosunek pracy trwał od 5.11.2012 r. do 31.05.2014 r.

Na rozprawie w dniu 31.10.2014 r. powód **cofnął** żądanie pozwu ze zrzeczeniem się roszczenia w części – co do kwoty 177,52 zł. Wskazał, że domaga się kwot wskazanych przez biegłego z ustawowymi odsetkami za poszczególne miesiące zgodnie z pierwotnie wskazanymi datami. **Doprecyzował**, że odsetek od kwoty wynagrodzenia za kwiecień 2014 r. domaga się od dnia 11.05.2014 r., zaś odsetek od kwoty za maj 2014 r. domaga się od 11.06.2014 r.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany G. S. i ojciec powoda T. S. byli znajomymi.

Pozwany G. S. zawarł z powodem M. S. ustną umowę o pracę, w której ustalono jako dzień rozpoczęcia pracy 5 listopada 2012 r. Strony ustaliły, iż powód będzie zajmował stanowisko kierownika-spedytora i będzie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy.

Strony nie uzgodniły ostatecznie terminu obowiązywania umowy, choć w czasie negocjacji padały stwierdzenia, że po ok. roku umowa będzie „przedłużona”.

Do obowiązków powoda należały: dostawa towaru pod wskazany adres, należyta dbałość o powierzone mienie, odbiór gotówki, wykonanie zleceń spedycyjnych zgodnie z warunkami zlecenia.

Powodowi nie została przedstawiona do podpisania pisemna umowa o pracę.

Z dniem 5 listopada 2012 r. powód został zgłoszony jako ubezpieczony przez pozwanego do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wysokością składki odprowadzanej od minimalnego ustawowego wynagrodzenia za pracę.

Powód rozpoczął świadczenie pracy z dniem 5 listopada 2013 r.

Powód początkowo otrzymywał wynagrodzenie za pracę do rąk własnych, a w późniejszym okresie przelewem na rachunek bankowy w wysokości 2 500,00 zł netto (3493,21 zł brutto) miesięcznie, ostatniego dnia miesiąca albo pierwszego dnia następnego miesiąca.

Dowód: potwierdzenia przelewów k. 13-15,

pismo z ZUS k. 116,

protokół kontroli PIP k. 82-88,

zeznania świadka T. S. k. 143, 144 (płyta CD),

przesłuchanie powoda M. S. k. 143, 144 (płyta CD),

przesłuchanie pozwanego G. S. k. 143v, 144 (płyta CD)

W okresie od dnia 10 października 2013 r. do 8 kwietnia 2013 r. powód M. S. był niezdolny do pracy i przebywał na zwolnieniu lekarskim w związku z urazem kręgosłupa.

W okresie niezdolności powód wysyłał pozwanemu zwolnienia lekarskie. Zwolnienia za okres od 9 listopada 2013 r. nie były przez pozwanego odbierane, w związku z czym powód złożył je do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Dowód: zwolnienie lekarskie na drukach ZUZ ZLA k. 41-44, 92,

pisma powoda do ZUS k. 53 – 55,

przesłuchanie powoda M. S. k. 143, 144 (płyta CD),

zeznania świadka T. S. k. 143, 144 (płyta CD)

Powód wzywał pozwanego do zapłaty wynagrodzenia za pracę za październik 2013 r. oraz wydania pisemnej umowy o pracę.

Dowód: wezwania k. 45-48

Pozwany bez uprzedniego złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę w dniu 8 listopada 2013 r. wystawił świadectwo pracy powodowi, w którym jako okres zatrudnienia wskazał okres od dnia 5 listopada 2012 r. do dnia 8 listopada 2013 r.

Pozwany uznał, że po ok. roku umowa wygasła z upływem okresu, na jaki została zawarta. Powoda ani jego ojca o tym nie poinformował.

Na wniosek złożony przez pozwanego w dniu 13 listopada 2013 r. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych powód został wyrejestrowany z ubezpieczeń społecznego z dniem 9 listopada 2013 r.

Dowód: świadectwo pracy k. 10-12,

druk ZUS P ZWUA k. 25,

zeznania świadka T. S. k. 143, 144 (płyta CD),

przesłuchanie powoda M. S. k. 143, 144 (płyta CD),

przesłuchanie pozwanego G. S. k. 143v, 144 (płyta CD)

W okresie od 9.11.2013 r. do 28.03.2014 r. – wobec wyrejestrowania powoda przez pozwanego z ZUS jako pracownika – powód otrzymywał zasiłek chorobowy z ZUS „po ustaniu okresu zatrudnienia”.

Dowód: przesłuchanie powoda M. S. k. 143, 144 (płyta CD)

pismo ZUS z 16.06.2014 r. k. 116

Pismem nadanym w dniu 15 stycznia 2014 r. powód wniósł o sprostowanie świadectwa pracy w zakresie okresu zawarcia umowy, wykorzystania urlopu i wynagrodzenia.

Dowód: wniosek o sprostowanie świadectw pracy z dowodem nadania k. 49-50

Po ustaniu niezdolności do pracy, w dniu 8 kwietnia 2014 r. powód zgłosił pozwanemu gotowość do pracy.

Dowód: pismo z dnia 7.04.2014 r. wraz z dowodem nadania k. 51-52

W maju 2014 r. powód został skierowany przez pozwanego na badania lekarskie w przedmiocie zdolności do pracy.

Dowód: zaświadczenie lekarskie z 30.05.2014 r. k. 76.

W dniu 30 maja 2014 r. powód złożył pozwanemu oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z dniem 31 maja 2014 r., wskazując jako przyczynę wypowiedzenia nieuiszczenie wynagrodzenia za pracę za miesiąc kwiecień 2014 r.

Dowód: pismo zatytułowane „Wypowiedzenie umowy o pracę” wraz z dowodem odbioru przez pozwanego k. 77-78

Wysokość niewypłaconego powodowi wynagrodzenia za pracę świadczoną w październiku 2013 r. wynosiła 759,39 zł.

Wysokość niewypłaconego powodowi wynagrodzenia chorobowego za pozostałe dni października 2013 r., kiedy to powód przebywał na zwolnieniu lekarskim, wynosiła 1929,12 zł.

Wysokość niewypłaconego powodowi wynagrodzenia chorobowego za listopad 2013 r. wynosiła 723,42 zł.

Wysokość niewypłaconego powodowi wynagrodzenia chorobowego za styczeń 2014 r. wynosiła 2491,78 zł.

Wysokość niewypłaconego powodowi wynagrodzenia chorobowego za luty 2014 r. wynosiła 160,76 zł.

Wysokość niewypłaconego wynagrodzenia za pozostawanie w gotowości do pracy w okresie od dnia 8 do 30 kwietnia 2014 r. wynosiła 2661,44 zł.

Wysokość niewypłaconego wynagrodzenia za pozostawanie w gotowości do pracy w maju 2014 r. wynosiła 3493,21 zł.

Łączna suma niewypłaconego powodowi wynagrodzenia za pracę i wynagrodzenia chorobowego stanowiła kwotę 12.219,12 zł. Wszystkie wskazane kwoty są kwotami brutto.

Dowód: opinia biegłego sądowego k. 153-155,

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było uzasadnione.

W niniejszej sprawie sporna między stronami była data i tryb ustania trwania łączącej strony od 5.11.2012 r. umowy o pracę oraz wysokość należnego powodowi od pozwanego wynagrodzenia za pracę w październiku 2013 r., wynagrodzenia chorobowego za październik, listopad 2013 r. oraz styczeń i luty 2014 r. oraz wynagrodzenia za pozostawanie w gotowości do pracy w kwietniu i maju 2014 r.

W razie sporu co do treści umowy lub rodzaju stosunku prawnego na podstawie którego była świadczona praca, pracownikowi przysługuje roszczenie o ustalenie rodzaju i treści umowy w oparciu o treść art. 189 k.p.c. Przepis ten wprowadza istnienie interesu prawnego jako materialnoprawną podstawę zasadności powództwa o ustalenie stosunku prawnego lub prawa. Sąd Rejonowy miał na uwadze stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 5.12.2002 r. (I PKN 629/01, OSNP 2004/11/194), że pracownik ma interes prawny w ustaleniu rzeczywistej treści stosunku pracy, jeżeli wynikające z niego roszczenia majątkowe mogą powstać dopiero w przyszłości. Z uwagi na dalekoidące konsekwencje zatrudnienia pracowniczego dla przyszłych uprawnień pracownika, Sąd Rejonowy badał treść łączącego strony stosunku pracy i okres jego trwania. Ponadto ustalenie czasu obowiązywania łączącej strony umowy miało charakter prejudycjalny dla ewentualnego uwzględnienia roszczeń powoda o zapłatę.

Zgodnie z treścią art. 22 § 1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, a pracodawca do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem. Treścią umowy o pracę jest więc zobowiązanie się pracownika do wykonywania określonej pracy za wynagrodzeniem. Umowa o pracę posiada cechy stosunku zobowiązaniowego – jest dobrowolna, dwustronnie zobowiązująca, odpłatna i konsensualna.

O wyborze podstawy zatrudnienia i treści umowy decyduje przede wszystkim zgodna, autonomiczna wola stron. Jak wskazał SN w wyroku z 26.3.2008 r., I UK 282/07 (LEX nr 411051), o rodzaju zawartej umowy decyduje nie tylko i nie tyle jej nazwa, ile cel i zgodny zamiar stron. Nie można zakładać, że strony mające pełną zdolność do czynności prawnych miały zamiar zawrzeć umowę o innej treści niż tę, którą zawarły - (por. wyrok SN z dnia 5.09.1997 r., I PKN 229/97, OSNAPiUS 1998, nr 11, poz. 329).

W niniejszej sprawie fakt zawarcia przez strony umowy o pracę w dniu 5.11.2012 r. był bezsporny. Bezspornie również strony nigdy nie zawarły tej umowy na piśmie. Spór dotyczył zaś czasu i trybu przestania obowiązywania tej umowy. Powód twierdził, że umowa była zawarta na czas nieokreślony i została zakończona rozwiązaniem jej przez powoda, bez wypowiedzenia, w dniu 31.05.2014 r., z powodu niewypłacania wynagrodzenia przez pracodawcę. Pozwany podnosił, że strony umówiły się na rok pracy, więc po „około roku”, w dniu 8.11.2013 r., podczas przebywania powoda na zwolnieniu lekarskim, umowa wygasła. Pozwany wskazał, że wyrejestrował powoda z ZUS, a świadectwo pracy wysłał mu dopiero w styczniu 2014 r., nie wiedział bowiem, że musi je wydać bez wniosku pracownika.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd Rejonowy podzielił stanowisko prezentowane w procesie przez powoda.

Skoro zdaniem pozwanego G. S. zawarta przez strony umowa o pracę wygasła z dniem 8.11.2013 r., to właśnie pozwany winien był wykazać w procesie, że umowa ta miała charakter terminowy, i że strony zgodnie i niewątpliwie uzgodniły, że zakończy się ona z dniem 8.11.2013 r. Pozwany okoliczności tej nie udowodnił. Pozwany nie tylko nigdy nie zawarł z powodem M. S. umowy o pracę w formie pisemnej, ale również nie dopełnił ciężącego na nim na podstawie art. 29 par. 2 k.p. obowiązku pisemnego potwierdzenia pracownikowi na piśmie ustaleń stron co do rodzaju umowy i jej warunków, do czego był zobowiązany najpóźniej w dniu rozpoczęcia pracy przez pracownika. Ponadto już z zeznań pozwanego nie wynikało zdaniem Sądu, by strony uzgodniły końcowy, jednoznaczny termin obowiązywania umowy. Nawet jeśli podczas negocjacji pozwany wspominał o umowie na rok, to – jak sam przyznał – mówił również o możliwości jej przedłużenia na dalszy okres. Ponadto fakt rzekomego wygaśnięcia umowy pozwany stwierdził dopiero kilka dni po upływie kalendarzowego roku od jej zawarcia, co również podważa wiarygodność jego twierdzeń, jakoby umowę zawarto na rok. W tych okolicznościach należało przyjąć domniemanie, że skoro nie ustalono zgodnie jednoznacznego końcowego terminu obowiązywania umowy o pracę, to została ona zawarta na czas nieokreślony, a tym samym nie mogła wygasnąć „z upływem terminu na jaki była zawarta” ani w dniu 4.11.2013 r. (po upływie roku od zawarcia), ani – tym bardziej – w dniu 8.11.2013 r., czy w jakimkolwiek innym terminie. Pozwany nie złożył powodowi żadnego oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy ani nie poinformował go, że umowę uznaje za zakończoną. Oświadczenie wiedzy w postaci świadectwa pracy za okres do 8.11.2013 r. wysłał mu zaś dopiero w styczniu 2014 r., zatem po upływie wielu tygodni. Pozwany nie odbierał również korespondencji od powoda, w tym przysyłanych mu kolejnych zwolnień lekarskich. Było to związane ze sporem stron co do odpowiedzialności powoda za szkodę poniesioną przez pozwanego w związku z wydaniem przez powoda towaru nieuprawnionej osobie. W sprawie tej toczy się przed tut. Sądem odrębne postępowanie.

W tych okolicznościach uznać należało, że łącząca strony umowa została rozwiązana dopiero z dniem 31.05.2014 r., z chwilą złożenia przez powoda oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia, z powodu nieuiszczenia przez pozwanego wynagrodzenia za pozostawanie w gotowości do pracy przez powoda w kwietniu 2014 r. Niedopełnienie przez pracodawcę, będącego silniejszą stroną stosunku pracy, ustawowo ciężącego na nim obowiązku potwierdzenia na piśmie warunków umowy, nie może skutkować negatywnymi konsekwencjami dla pracownika.

Z uwagi na powyższe Sąd Rejonowy ustalił w punkcie I. wyroku, że powoda M. S. i pozwanego G. S. łączył w okresie od 5.11.2012 r. do 31.05.2014 r. stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony.

W świetle powyższego ustalenia powodowi należne było wynagrodzenie za pracę za okres wykonywania w październiku 2013 r. pracy na rzecz pozwanego, wynagrodzenie chorobowe za 33 dni w ciągu każdego roku kalendarzowego oraz wynagrodzenie za pozostawanie przez powoda w gotowości do pracy od 8 kwietnia 2014 r. do końca okresu zatrudnienia. Za pozostały okres niezdolności do pracy (objęty zwolnieniem lekarskim) powodowi należny był zasiłek chorobowy z ZUS.

Ustalając wysokość należnych powodowi kwot, Sąd oparł się na rzetelnej, jasnej i profesjonalnej opinii biegłego sądowego z zakresu księgowości.

Wysokość niewypłaconego powodowi wynagrodzenia za pracę w w październiku 2013 r., przed okresem niezdolności powoda do pracy i uzyskaniem zwolnienia lekarskiego, wynosiła 759,39 zł. Pozwany nie wykazał, by kwotę tę powodowi wypłacił. Wysokość niewypłaconego powodowi wynagrodzenia chorobowego pozostałe dni października 2013 r., kiedy to powód pozostawał niezdolny do pracy z powodu choroby, wynosiła 1929,12 zł, zaś za cały listopad 2013 r. - 723,42 zł brutto.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z art. 92 k.p., powodowi nie należało się wynagrodzenie chorobowe od pracodawcy za okres przekraczający 33 dni w roku kalendarzowym – za okres ten powód winien był otrzymać (i otrzymał) zasiłek chorobowy.

Wysokość niewypłaconego powodowi wynagrodzenia chorobowego za styczeń 2014 r. wynosiła, zgodnie z wyliczeniami biegłego, 2491,78 zł. Wysokość niewypłaconego powodowi wynagrodzenia chorobowego za luty 2014 r. wynosiła zaś 160,76 zł. Wskazać należy, że wobec rozpoczęcia nowego roku kalendarzowego 2014, ponownie zaktualizował się obowiązek wypłaty przez pozwanego wynagrodzenia chorobowego. Za okres pierwszych 33 dni powodowi było zatem należne wynagrodzenie chorobowe, nie zaś zasiłek chorobowy.

Uzyskane z ZUS świadczenia za okresy, za które powodowi było należne wynagrodzenie chorobowe od pracodawcy, podlegają zwrotowi na rzecz organu rentowego.

Od 8 kwietnia 2014 r. powód zgłosił pozwanemu gotowość do podjęcia pracy. Pozwany na zgłoszenie powoda początkowo nie zareagował – nie wysłał powoda na wymagane przed podjęciem pracy badania i nie powierzył mu pracy. Powód w ocenie Sadu pozostawał zatem w gotowości do pracy – art. 81 k.p. Wysokość niewypłaconego wynagrodzenia za pozostawanie w gotowości do pracy w okresie od dnia 8 do 30 kwietnia 2014 r. wynosiła 2661,44 zł., zaś w maju 2014 r. wynosiła 3493,21 zł.

Łączna suma niewypłaconego powodowi wynagrodzenia i wynagrodzenia chorobowego stanowiła kwotę 12.219,12 zł brutto.

Sąd Rejonowy nie uwzględnił zarzutów strony pozwanej do opinii biegłego (k. 159), uznając je za nieuzasadnione. Pozwany zarzucił, że w opinii biegły nie odniósł się do wynagrodzenia chorobowego za grudzień 2013 r., „analogicznie jak w pozwie”. Wskazać jednak należy, że wynagrodzenie chorobowe było powodowi należne jedynie za 33 dni w każdym roku kalendarzowym, a zatem za część października i część listopada 2013 r. W grudniu powodowi nadal przebywającemu na zwolnieniu lekarskim przysługiwał zasiłek chorobowy od ZUS. W styczniu 2014 r. obowiązek wypłaty wynagrodzenia chorobowego ponownie się zaktualizował i trwał przez 33 dni, objął zatem część lutego 2014 r.

Wbrew zarzutom pozwanego, biegły nie wyliczył wysokości wynagrodzenia chorobowego „tak, jakby powód nie korzystał ze zwolnienia”, albowiem wyliczone przez biegłego kwoty są kwotami brutto. Powód, jak wynika z postępowania dowodowego, zarabiał zaś u pozwanego 2500 zł netto, czyli 3493,21 zł brutto.

Innych zarzutów do opinii biegłego pozwany nie podniósł.

Wreszcie pozwany zrzucił, że Sąd nie uwzględnił kwot wypłaconych powodowi przez ZUS. Wysokość tych kwot nie miała jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiocie wysokości należnego powodowi wynagrodzenia chorobowego. Wynagrodzenie chorobowe ma pierwszeństwo przed świadczeniami z ZUS. Jeśli zatem powód otrzymał w ramach zasiłku chorobowego za czas niezdolności do pracy po ustaniu stosunku pracy kwoty z ZUS za okresy, za które należne jest mu wynagrodzenie chorobowe od pracodawcy, to po uprawomocnieniu wyroku winien te kwoty zwrócić, jako nienależne. Fakt, że ZUS wypłacał, a powód pobierał zasiłek chorobowy w sytuacji gdy pracodawca kwestionował fakt trwania stosunku pracy, a tym samym kwestionował obowiązek wypłaty wynagrodzenia chorobowego, nie zwalnia pozwanego pracodawcy od odpowiedzialności za wypłatę wynagrodzenia chorobowego po ustaleniu, że stosunek pracy w spornym okresie trwał, a powód nie przekroczył 33 dni niezdolności do pracy w danym roku kalendarzowym.

Ustalając stan faktyczny Sąd Rejonowy oparł się na niekwestionowanych przez obie strony dokumentach oraz zeznaniach świadka T. S. i przesłuchaniu powoda, które jako spójna i wzajemnie się potwierdzające uznał za wiarygodne. Wyjaśnieniom pozwanego Sąd dał wiarę jedynie w części, w jakiej znalazły one potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym sprawy, w szczególności za niewiarygodne Sąd uznał twierdzenia, jakoby strony zgodnie i jednoznacznie ustaliły końcowy termin obowiązywania umowy o pracę. Za niewiarygodne Sąd uznał także wyjaśnienia pozwanego w przedmiocie wynagrodzenia powoda, pozwany nie potrafił bowiem wyjaśnić, na jakiej podstawie przelewał powodowi tytułem wynagrodzenia wynikającą z dowodów przelewów kwotę 2500 zł netto miesięcznie, jeśli w rzeczywistości umówione wynagrodzenie było niższe.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd Rejonowy pominął dokumenty jak na k. 24, 26 jako nieposiadające znaczenia dla rozstrzygnięcia – są one związane z podlegającą rozpoznaniu w odrębnej sprawie kwestią odpowiedzialności powoda za poniesioną przez pozwanego szkodę. Sąd pominął również niepodpisany wydruk umowy o pracę k. 27, nie stanowi on bowiem potwierdzenia żadnej okoliczności poza sporządzeniem projektu umowy o pracę w nieustalonym terminie. Dokumentacja płacowa powoda nie była podstawą samodzielnych ustaleń Sądu, ale legła u podstaw ustaleń biegłego sądowego.

Z uwagi na powyższe Sąd w punkcie II wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda wyliczone przez biegłego kwoty z ustawowymi odsetkami – zgodnie z ustaleniami stron co do terminu wypłaty na ostatni dzień miesiąca lub pierwszy dzień kolejnego miesiąca – od – odpowiednio – 1.11.2013 r. (za październik 2013 r.), 30.11.2013 r. (za listopad 2013 r.), 1.02.2014 r. (za styczeń 2014 r.) i 1.03.2014 r. (za luty 2014 r.). Odsetki od kwot za kwiecień i maj 2014 r. Sąd zgodnie z żądaniem powoda zasądził od terminów późniejszych – od 11.05.2014 r. i 11.06.2014 r.

W zakresie cofniętej przez powoda ze zrzeczeniem się roszczenia kwoty 177,52 zł z odsetkami Sąd w punkcie III wyroku postępowanie umorzył.

Zgodnie z art. 98 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W punkcie IV Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 ust. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...). Po rozszerzeniu pozwu w.p.s. w sprawie przekroczyła bowiem kwotę 50.000 zł.

W pkt V sentencji wyroku kwotą 3129,61 zł z tytułu nieuiszczonych kosztów sądowych w postaci opłaty od pozwu w kwocie 2714 i kosztami opinii biegłego w kwocie 415,61 zł Sąd Rejonowy na podstawie art. 113 u.k.s.c. w zw. z art. 98 k.p.c. obciążył pozwanego.

W myśl art. 477² § 1 k.p.c. zasądzając należność pracownika, sąd z urzędu nadaje wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika. Z tego powodu orzeczono jak w punkcie VI wyroku.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.